

Uvalte na něho všechnu vinu.

Tato tak často používaná slova jsou jedním z hlavních uklidňujících prostředků všech těch, kteří se nazývají věřícími křesťany. Avšak tento prostředek je jed, který vytváří opojení. Stejně jako mnohé jedy, které se používají při nemocech jen k otupení tělesné bolesti a tím přivodí zdánlivé zklidnění, tak je to podobné v duchovním ohledu se slovy: „Uvalte na něho všechnu vinu; neboť on nás vykoupil, a skrze jeho rány jsme uzdraveni!“

Protože jsou věřícími přijímána jako jeden ze základních sloupů církevně - křesťanských učení, působí to mezi nimi tím zhoubněji. Na nich pak staví celý svůj vnitřní postoj. Avšak tím se dostávají do smrtelného objetí slepé víry, ve kterém mohou vidět všechno ostatní už jen v silném zakalení, až se nakonec celý obraz posune a Pravdu zahalí šedý závoj, takže mohou nalézt oporu už jen v umělé výstavbě překroucených teorií, které se s nimi musí zhroutit v den poznání.

„Uvalte na něho všechnu vinu..!“ Pošetilý blud! Jako oheň pronikne světlá Pravda mezi zástupy falešných učitelů i líných věřících a zažehne a spálí vše nepravdivé! Pohodlně se dnes sluní masy ještě ve víře, že všechno to, čím Spasitel trpěl a co konal, se dělo pro ně. V lenosti svého myšlení nazývají opovážlivým a zpupným každého člověka, který má za to, že se musí také sám ještě přičinit, aby mohl vejít do nebe. V tomto ohledu mnozí disponují pozoruhodnou pokorou a skromností, které bychom u nich v jiných věcech hledali marně. Podle jejich mínění bylo by to rovno rouhání se Bohu, dát i jen zcela slabě a nesměle prostor myšlence, že sestoupení Spasitele k zemi a s tím spojené utrpení

a smrt ještě nestačí, aby byly smazány hříchy všech těch, kteří již více nepochybuji o jeho tehdejším pozemském bytí.

„Uvalte na něho všechnu vinu ...“ myslí si s horlivou zbožností a nevědí, co skutečně činí. Oni spí, avšak jejich probuzení jednou bude strašné! Jejich zdánlivě pokorná víra není ničím jiným než samolibostí a bezmeznou pýchou, jestliže si představují, že Syn Boží k nim sestoupil, aby slouže upravit pro ně cestu, po které pak mohou tupě vejít přímo do království nebeského. Každý musel by ihned a bez okolků skutečně poznat tu prázdnotu. Ona se může zrodit jen z nesmírné pohodlnosti a lehkomyšlnosti, pokud nebyla vytvořena chytrostí jako návnada za účelem pozemského prospěchu!

Lidstvo se ztratilo v tisícerych bludištích a ve své pošetilé víře klame samo sebe. Jaké snižování Boha v tom spočívá. Co je člověk, že se opovažuje očekávat, že Bůh pošle svého vrozeného Syna, tedy část své vlastní bezbytné živoucnosti, aby lidé na něj mohli naložit tíhu své viny, jen aby se sami nemuseli namáhat prát své špinavé prádlo a odstraňovat temný nános, který si sami naložili. Běda těm, kteří se z takových myšlenek mají zodpovídat! Je to nejdrzejší pošpinění vznešeného Božství! Kristovo poslání nebylo tak nízkého druhu, nýbrž bylo plné vznešenosti a požadujíc ukazovalo k Otci.

Již jednou jsem poukazoval na velké vykupitelské dílo Syna Božího ¹⁾. Jeho velké dílo Lásky vzešlo na tomto i na onom světě a přineslo ovoce všeho druhu. Mezitím se však snažili jen lidmi povolání vystupovat jako povolání Bohem, uchopili znesvěcenýma rukama čisté učení a strhli je zatemněné hluboko k sobě. Lidstvo, které jim důvěřovalo, aniž by samo vážně prověřovalo slova, jimž učili, zřítlo se i s nimi. Vysoká podstata

Boží Pravdy byla obklopena pozemskou omezeností, takže forma sice zůstala, avšak veškeré záření zaniklo v žádostivosti po pozemské moci a pozemském prospěchu. Jen mdlé šero panuje tam, kde mohl být nejsvětější jas duchovního života. Prosícímu lidstvu byl uloupen klenot, který Ježíš Kristus přinesl **všem, kteří po něm touží**. Znetvořená skrze zahalení egoistickou touhou byla hledajícím ukázána falešná cesta, která nejenže je nechá promeškat drahocenný čas, nýbrž je i dokonce velmi často žene do náruče temna.

Rychle vyrostla bludná učení. Přebujela prostotu, Pravdu, a zastřela je třpytivým rouchem, z jehož nádhery barev však plyne nebezpečí jako u jedovatých rostlin, které všechno ve své blízkosti omámí, čímž bdělost věřících nad nimi samotnými je ochromena a nakonec uhasíná. Tím umírá také každá možnost vzestupu k pravému Světlu! Ještě jednou zazní nade vší zemí velké volání Pravdy. Pak ale přijde zúčtování pro každého skrze osud, který si sám utkal. Lidé obdrží konečně to, co doposud s houževnatostí hájili. Musí prožít všechny omyly, které vytvořili ve svých přáních nebo opovážlivých myšlenkách nebo které se snažili následovat. U mnohých to bude mít za následek divoký nářek a ze strachu, ze vzteku a ze zoufalství nastane skřípění zubů.

Ti, kdo budou zlem takto mocně zasaženi a u soudu zavrženi, pocítí to však náhle jako nespravedlnost a jako krutost, jakmile budou uvrženi do **té** skutečnosti, kterou doposud ve svém pozemském životě chtěli uznávat jako jediné pravou a již také neustále obmýšleli své bližní. Pak by Bůh ještě měl pomáhat těm, kteří se s takovou neomezenou nafoukaností stavěli proti Němu! Budou žebrot, volat k Němu a budou také očekávat, že On ve

svém Božství může snadno odpustit „nevědomému“ človíčkovi i to nejhorší. Podle jejich domněnky bude najednou příliš „velký“, než aby něco takového nemohl dodatečně vykonat. On, kterého doposud tak zlehčovali!

Avšak On je **nevyslyší** a více jim **nepomůže**, protože dříve nechtěli slyšet na Jeho Slovo, které jim poslal! A v tom spočívá spravedlnost, která se nikdy nedá odloučit od Jeho veliké Lásky.

Bylo povinností lidí, aby **Slovo**, které jim dal, **sami** zkoumali. I když nechtěli Jeho posly jako takové uznat. Zahřmí jim proto vstříc: „Nechtěli jste! Proto buďte nyní vyhubeni a vymazáni z knihy života!“

1)

Přednáška: [14. Vykupitel.](#)